

کتاب «دوستان پیامبر و علی»

جعفر طیار

اعتبار سند: اولویت ۱

تطبیق متن با سند: اولویت ۲

اسناد و مدارک متون

ص ۵

ایمان آبی طالب (الحجة على الذاهب إلى كفر أبي طالب) ۷۴ الأخبار الدالة على إيمانه

أَنَّهُ كَانَ جَالِسًا فِي الرَّحْبَةِ^۱ وَالنَّاسُ حَوْلُهُ فَقَامَ إِلَيْهِ رَجُلٌ فَقَالَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ إِنَّكَ بِالْمَكَانِ الَّذِي أَنْزَلَكَ اللَّهُ وَ أَبُوكَ مُعَذَّبٌ فِي النَّارِ فَقَالَ مَهْ فَضَّ اللَّهُ فَأَكَ وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْحَقِّ نَبِيًّا لَوْ شَفَعَ أَبِي فِي كُلِّ مُذْنِبٍ عَلَيَّ وَجْهَ الْأَرْضِ لَشَفَعَهُ اللَّهُ فِيهِمْ أَبِي يُعَذَّبُ^۲ فِي النَّارِ وَ ابْنُهُ قَسِيمُ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْحَقِّ إِنَّ نُورَ أَبِي طَالِبٍ لَيُطْفِئُ أَنْوَارَ الْخَلَائِقِ إِلَّا خَمْسَةً أَنْوَارَ نُورِ مُحَمَّدٍ وَ نُورِ فَاطِمَةَ وَ نُورِ الْحَسَنِ وَ نُورِ الْحُسَيْنِ وَ نُورِ وَلَدِهِ مِنَ الْأُتَمَّةِ إِلَّا إِنَّ نُورَهُ مِنْ نُورِنَا خَلَقَهُ اللَّهُ مِنْ قَبْلِ خَلْقِ آدَمَ بِالْفَيِّ عَامٍ^۳.

مفضل بن عمر روایت کند از آبی عبد الله که او از پدر خود امیر المؤمنین (ع) روایت میکند که آن حضرت یک روزی در مکان وسیعی نشسته بود و مردم بسیار نزد او مجتمع بودند، مردی برخاسته گفت: یا امیر المؤمنین تو در مکان کرامت نشسته که خدای تعالی برای تو فرستاده با اعیان، و پدر تو معذب است بآتش سوزان؟ فرمود: که تم زن که خدای تعالی دهان ترا بریزد و متفرق گرداند، بخدائی که محمد را براستی برانگیخت که اگر پدر من شفاعت کند هر گناهکاری را که بر روی زمین است حق جل و علا شفاعت او را در باره ایشان می پذیرد و قبول میکند، پدر من معذب باشد بآتش و پسرش قسیم جنت و نار بود؟

بعد از آن فرمود: بآن خدای که محمد را مبعوث گردانید که نور ابو طالب در روز قیامت همه أنوار خلایق را فرو نشاند الا پنج نور را که آن: نور محمد است، و نور من؛ و نور فاطمه، و نور حسن، و نور حسین علیهم السلام و آنان که از اولاد حسین باشد

^۱ الرحبة: ما اتسع من الأرض، و رحبة المسجد و الدار: ساحتها و متسعا و الفجوة بين البيوت، يقال: بين دورهم رحبة واسعة. و يقال: كان علي عليه السلام يقضي بين الناس في رحبة مسجد الكوفة (اي صحنه).

و الرحبة- ايضا: قرية قرب القادسية على مرحلة من الكوفة على يسار الحجاج إذا أرادوا مكة، خربت. راجع (لسان العرب: ۴۱۴- ۴۱۵ / ۴، و اقرب الموارد: بمادة (رحب)، و مرصد الاطلاع: ۱۸۷).

^۲ في ص: «معذب».

^۳ أخرج شيخنا الحجة الأميني هذا الحديث في الغدير: ۳۸۷ / ۷ من المصادر التالية: المناقب المائة للشيخ أبي الحسن بن شاذان، كنز الفوائد للكرجكي ۸۰، أمالي ابن الشيخ: ۱۹۲، احتجاج الطبرسي، كما في البحار، تفسير أبي الفتح ۲۱۱ / ۴، الدرجات الرفيعة ۵۰، بحار الأنوار ۹ / ۱۵، ضياء العالمين تفسير البرهان.

از ائمه (ع) زیرا که نور ایشان از نور ما است که حق تعالی آن را خلق کرده از قبل خود بدو هزار سال پیش از آنکه آدم را بیافریند.

ص ۱۰

الأمالی (للمصدق) النص ۵۰۸ المجلس السادس و السبعون

قَالَ الصَّادِقُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ أَوَّلُ جَمَاعَةٍ كَانَتْ أَنْ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ يُصَلِّي وَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ مَعَهُ إِذْ مَرَّ أَبُو طَالِبٍ بِهِ وَ جَعْفَرٌ مَعَهُ فَقَالَ يَا بَنِي صِلْ جَنَاحَ ابْنِ عَمِّكَ فَلَمَّا أَحْسَسَهُ رَسُولُ اللَّهِ ص تَقَدَّمَهَا وَ انْصَرَفَ أَبُو طَالِبٍ مَسْرُوراً وَ هُوَ يَقُولُ -

إِنَّ عَلِيًّا وَ جَعْفَرًا ثَقَتِي عِنْدَ مِلَمِ الزَّمَانِ وَ الْكَرْبِ
وَ اللَّهُ لَا أَخْذُلُ النَّبِيَّ وَ لَا يَخْذُلُهُ مِنْ بَنِي دُو حَسَبٍ
لَا تَخْذُلَا وَ انْصُرَا ابْنِ عَمِّكُمَا أَخِي لَأُمِّي مِنْ بَيْنِهِمْ وَ أَبِي
قَالَ فَكَانَتْ أَوَّلَ جَمَاعَةٍ جُمِعَتْ ذَلِكَ الْيَوْمَ.

امام صادق (ع) فرمود اول نماز جماعتی که رسول خدا خواند تنها امیر المؤمنین با او بود ابو طالب به آنها گذشت و جعفر همراهش بود باو گفت پسر جانم به پهلوی عموزادهات وصل شو، چون رسول خدا احساس کرد که او بنماز ایستاد پیش ایستاد از آن رو ابو طالب شاد برگشت و میگفت.

علی و جعفرم پشت و پناهند بگاه سختی و هنگام شدت
نسازم من پیمبر خوار و بیکس نه فرزندم که باشد مرد همت
شما دست از محمد بر ندارید ز باب و مام باشد بن عموتان
آن اول جماعت بود که در آن روز اقامه شد.

ص ۱۱

بحار الأنوار (ط - بيروت) ج ۶ ۲۰۹ باب ۸ أحوال البرزخ و القبر و عذابه و سؤاله و سائر ما يتعلق بذلك

رَوَى عَنْهُ ص أَنَّهُ قَالَ لِجَعْفَرِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَ قَدْ اسْتَشْهَدَ فِي غَزَاهُ مُؤْتَةً رَأَيْتَهُ لَهُ جَنَاحَانِ يَطِيرُ بِهِمَا مَعَ الْمَلَائِكَةِ فِي الْجَنَّةِ.

بحار الأنوار (ط - بيروت) / ج ۳۵ / ۱۲۱ / باب ۳ نسبه و أحوال والديه عليه و عليهما السلام ص : ۶۸

و أَخْبَرَنِي عَبْدُ الْحَمِيدِ بِإِسْنَادِهِ يَرْفَعُهُ «٢» إِلَى عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ قَالَ: كَانَ وَاللَّهِ إِسْلَامُ جَعْفَرٍ بِأَمْرِ أَبِيهِ وَ ذَلِكَ أَنَّهُ مَرَّ أَبُو طَالِبٍ وَمَعَهُ ابْنُهُ جَعْفَرٌ بِرَسُولِ اللَّهِ ص «٣» وَ عَلِيٌّ عَنْ يَمِينِهِ فَقَالَ أَبُو طَالِبٍ لَجَعْفَرٍ صَلِّ جَنَاحَ ابْنِ عَمِّكَ فَجَاءَ جَعْفَرٌ فَصَلَّى مَعَ النَّبِيِّ ص فَلَمَّا قَضَى صَلَاتَهُ قَالَ لَهُ النَّبِيُّ ص يَا جَعْفَرُ وَصَلْتَ جَنَاحَ ابْنِ عَمِّكَ إِنَّ اللَّهَ يُعَوِّضُكَ مِنْ ذَلِكَ جَنَاحَيْنِ تَطِيرُ بِهِمَا فِي الْجَنَّةِ فَأَنْشَأَ أَبُو طَالِبٍ يَقُولُ-

إِنَّ عَلِيًّا وَ جَعْفَرًا تَقَتَيَا

إِلَى قَوْلِهِ ذُو حَسَبٍ «٤»-

حَتَّى تَرَوْنَ الرُّءُوسَ طَائِحَةً «٥»- مَنَا وَ مِنْكُمْ هُنَاكَ بِالْقُضْبِ-

نَحْنُ وَ هَذَا النَّبِيُّ أَنْصَرُهُ «٦»- نَضْرِبُ عَنْهُ الْأَعْدَاءَ كَالشَّهْبِ-

إِنْ نَلْتُمُوهُ بِكُلِّ جَمْعِكُمْ- فَنَحْنُ فِي النَّاسِ أَلَمُ الْعَرَبِ «٧»-

دلائل النبوة، البيهقي، ج ٢، ص: ٣٠١

عن أم سلمة زوج النبي صلى الله عليه وآله وسلم أنها قالت «لما ضاقت علينا مكة و أودى أصحاب رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم، و فتنوا و رأوا ما يصيبهم من البلاء و الفتنة في دينهم و أن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم لا يستطيع دفع ذلك عنهم، و كان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في منعة من قومه و من عمه، لا يصل إليه شيء مما يكره مما ينال أصحابه، فقال لهم رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم: إن بأرض الحبشة ملكا لا يظلم أحد عنده فالحقوا ببلاده حتى يجعل الله لكم فرجا و مخرجا مما أنتم فيه، فخرجنا إليها أرسالا حتى اجتمعنا بها فنزلنا بخير دار و إلى خير جار آمننا على ديننا، و لم نخش منه ظلما.

ام سلمه می گفت چون مکه بر ما تنگ گرفت و اصحاب پیامبر در آنجا آزار می دیدند و شکنجه می شدند و در راه دین خود گرفتار بلاهای گوناگون می شدند و پیامبر (ص) هم قدرت دفع این گرفتاری ها را نداشت و خود آن حضرت هم در پناه اقوام خویش بود و با احترام عمویش ابو طالب از گرفتاریهایی که برای اصحابش پیش می آمد محفوظ بود اصحاب را خواست و به ایشان فرمود در سرزمین حبشه پادشاهی است که هیچکس در کشورش ستم نمی بیند بنا بر این به آنجا بروید تا خداوند برای شما گشایشی پیش آورد، این بود که دسته دسته به حبشه رفتیم و در آنجا گرد آمدیم بهترین خانه و برترین همسایه بود که در دین خود آمن بودیم و از ظلم کسی نمی ترسیدیم.

منتهی الآمال، شیخ عباس قمی، ج ١، ص: ١٣١

هجرت اصحاب پیغمبر علیه السلام به حبشه واقع شد. چون مسلمانان از شکنجه کفار قریش سخت به ستوه شدند و با ظلم کفار قریش صبر نتوانستند، از حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم دستوری طلبیدند تا به شهر دیگر شوند. حضرت ایشان را اجازت داد که به ارض حبشه هجرت کنند چه آن که مردم حبشه از اهل کتابند و نجاشی پادشاه حبشه به کس ظلم نمی کند.

ص ۱۵ و ۱۶

إعلام الوری بأعلام الهدی (ط - القدیمه) النص ۴۴ الفصل الرابع فی ذکر الهجرة إلى الحبشة و تصدیق النجاشی له و من تبعه

فَلَمَّا وَرَدُوا عَلَى النَّجَاشِيِّ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ وَقَدْ كَانُوا حَمَلُوا إِلَيْهِ هَدَايَا فَقَالَ عَمْرُو أَيُّهَا الْمَلِكُ إِنَّ قَوْمَنَا خَالَفُونَا فِي دِينِنَا وَ صَارُوا إِلَيْكَ فَرُدَّهُمْ إِلَيْنَا فَبَعَثَ النَّجَاشِيُّ إِلَى جَعْفَرٍ فَأَحْضَرُوهُ فَقَالَ يَا جَعْفَرُ إِنَّ هَؤُلَاءِ يَسْأَلُونِي أَنْ أَرُدَّكُمْ إِلَيْهِمْ فَقَالَ أَيُّهَا الْمَلِكُ سَلِّمْ أَوْ نَحْنُ عِبِيدُ لَهِمْ قَالَ عَمْرُو لَا بَلْ أحرارٌ كَرَامٌ قَالَ فَسَلِّمْ أَلْهِمْ عَلَيْنَا دِيُونَ يُطَالِبُونَنَا بِهَا قَالَ مَا لَنَا عَلَيْهِمْ دِيُونَ قَالَ أَلْهِمْ فِي أَعْنَاقِنَا دِمَاءً يُطَالِبُونَنَا بِذُحُولِهَا قَالَ عَمْرُو لَا مَا لَنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ دِمَاءٌ وَ لَا نُطَالِبُهُمْ بِذُحُولٍ قَالَ فَمَا تُرِيدُونَ مِنَّا قَالَ عَمْرُو خَالَفُونَا فِي دِينِنَا وَ دِينِ آبَائِنَا وَ سَبَّوْا آلَهُنَا وَ أَفْسَدُوا شَبَابَنَا وَ فَرَّقُوا جَمَاعَتَنَا فَرُدَّهُمْ إِلَيْنَا لِيَجْتَمَعَ أَمْرُنَا فَقَالَ جَعْفَرُ أَيُّهَا الْمَلِكُ خَالَفْنَاهُمْ لِنَبِيِّ بَعَثَهُ اللَّهُ فِينَا أَمْرًا بِخُلْعِ الْأَنْدَادِ وَ تَرْكِ الْأَسْتِقْسَامِ بِالْأَزْلَامِ وَ أَمْرًا بِالصَّلَاةِ وَ الزَّكَاةِ وَ حَرَمِ الظُّلْمِ وَ الْجَوْرِ وَ سَفْكِ الدِّمَاءِ بِغَيْرِ حِلِّهَا وَ الزَّيْنِ وَ الرِّبَا وَ الْمَيْتَةِ وَ الدَّمِ وَ أَمْرًا بِالْعَدْلِ وَ الْإِحْسَانِ وَ إِيْتَاءِ ذِي الْقُرْبَى وَ يَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنْكَرِ وَ الْبَغْيِ.

فَقَالَ النَّجَاشِيُّ بِهِذَا بَعَثَ اللَّهُ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ثُمَّ قَالَ النَّجَاشِيُّ يَا جَعْفَرُ أَوْ تَحْفَظُ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى نَبِيِّكَ شَيْئًا قَالَ نَعَمْ قَالَ اقْرَأْ فَقَرَأَ عَلَيْهِ سُورَةَ مَرْيَمَ فَلَمَّا بَلَغَ إِلَى قَوْلِهِ وَ هُزِّي إِلَيْكَ بِجَذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا فَكُلِي وَ اشْرَبِي وَ قَرِي عَيْنًا بَكَى النَّجَاشِيُّ وَ قَالَ إِنَّ هَذَا وَ اللَّهُ هُوَ الْحَقُّ فَقَالَ عَمْرُو أَيُّهَا الْمَلِكُ إِنَّ هَذَا تَرَكَ دِينَنَا فَرُدَّهُ عَلَيْنَا حَتَّى نَرُدَّهُ إِلَى بِلَادِنَا فَرَفَعَ النَّجَاشِيُّ يَدَهُ فَضْرَبَ بِهَا وَجْهَهُ ثُمَّ قَالَ لَنْ ذَكَرْتَهُ بِسُوءٍ لَأَقْتُلَنَّكَ فَقَالَ عَمْرُو وَ الدِّمَاءُ تَسِيلُ عَلَى ثِيَابِهِ أَيُّهَا الْمَلِكُ إِنَّ كَانَ هَذَا كَمَا تَقُولُ فَإِنَّا لَا نَعْرِضُ [نَتَعَرَّضُ] لَهُ فَخَرَجَ مِنْ عِنْدِهِ

هنگامی که مشرکین قریش نسبت به یاران حضرت رسول صلی الله علیه و آله سخت گیری کردند و آنان را مورد آزار و اذیت قرار دادند، خاتم النبیین آنها را فرمود به حبشه مهاجرت کنند، و دستور داد تا جعفر نیز با آنان هجرت کند، جعفر هم با هفتاد نفر از مکه بیرون شدند و با کشتی به حبشه رفتند.

مشرکین از این موضوع مطلع شدند، و پس از رفتن آنان عمرو بن عاص و عماره بن ولید را بطرف نجاشی فرستادند، تا نجاشی مهاجرین را به محل خودشان برگرداند، و هم‌چنین به او بفهمانند که این اشخاص با قریش مخالفند.

در این هنگام عماره بن ولید که جوانی خوش صورت و زیبا و عیاش و خوش گذران بود بطرف حبشه بیرون شد، و عمرو عاص هم به اتفاق زوجه‌اش با او همراه گردید، هنگامی که سوار کشتی شدند شراب خوردند، عماره گفت: بزوجه‌ات بگو مرا ببوسد، عمرو عاص گفت: مگر این موضوع انجام خواهد گرفت؟! پس از این سکوت کرد تا عمرو از باده ناب مست گردید.

عماره بن ولید از جای برخاست و عمرو عاص را بدریا افکند، در این موقع عمرو به اطراف کشتی متشبث شد، مسافری او را کمک کردند و از دریا بیرون نمودند عمرو عاص هنگامی که این عمل را از عماره مشاهده کرد، بزن خود گفت او را به بوس موقعی که بر نجاشی وارد شدند، مقداری هدایا نیز با خود داشتند، عمرو گفت: ای ملک عده‌ای از خویشاوندان ما با دین و عقیده ما مخالفت کردند و نزد شما آمدند، اکنون آنها را بما بازگردان، نجاشی فرستاد جعفر را حاضر کردند و گفت:

یا جعفر! این‌ها میگویند من شما را به آنان تحویل دهم.

جعفر گفت: ای ملک از اینها بیرس آیا ما عبد آنها هستیم؟ عمرو گفت: اینها آزاد هستند و از بزرگان ما میباشند، بار دیگر جعفر گفت: از اینها بیرس آیا آنان از ما مطالباتی دارند؟ گفت: ما از این اشخاص طلبی نداریم، گفت: از اینها سؤال کن که ما از خویشاوندان آنان کسی را کشته‌ایم که از ما خون آنها را میخواهند؟

عمرو گفت: ما از این‌ها خونی طلب نداریم.

جعفر گفت: پس شما از ما چه میخواهید؟! عمرو عاص گفت: این‌ها با دین ما مخالفت کردند و خدایان ما را فحش دادند، و جوانان ما را از راه بیرون نمودند و اجتماع ما را از هم پراکنده ساختند، اکنون این‌ها را به مملکت خودمان برگردان تا با هم زندگی کنیم.

جعفر گفت: ای ملک مخالفت ما با این گروه از این جهت است که خداوند پیغمبری را در میان ما برانگیخت، این پیغمبر ما را از شرک و بت پرستی و افعال زشت بازداشت، و به اداء نماز و زکاة امر کرد، ظلم و ستم و خون ریزی و زناء و ربا و خوردن خون و میته را حرام کرد، و به عدل و احسان و دستگیری از خویشاوندان فرمان داد، و از ارتکاب فحشاء و منکر و جنایت و عناد نهی فرمود.

نجاشی گفت: خداوند عیسی علیه السلام را نیز برای همین امور مبعوث کرد، پس از این گفت: یا جعفر! آیا از گفتارهای خداوند که بر پیغمبر شما نازل گردیده چیزی بخاطر دارید؟ گفت: آری، نجاشی گفت: اکنون برایم مقداری از آنها را بخوان.

جعفر سوره مریم را برای نجاشی خواند هنگامی که به این آیه شریفه رسید:

وَهُزِيَ إِلَيْكَ بِجِدْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا * فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا نجاشی گریه کرد و گفت: به خدا سوگند این دین حق است، عمرو عاص گفت: ای ملک این شخص دین ما را ترک گفته اینک او را بما برگردان تا او را به شهر خود ببریم در این هنگام نجاشی با دست خود به چهره عمرو زد و گفت: اگر او را به بدی یاد کنی تو را خواهیم کشت، عمرو عاص در حالی که خون از صورتش روان بود گفت: ای ملک اگر این همان گونه است که شما بیان میکنید ما متعرض او نخواهیم شد، و پس از این جریان از نزد نجاشی بیرون شد.

ص ۱۹

إعلام الوری بأعلام الهدی (ط - القدیمه) / النص / ۴۵ / الفصل الرابع فی ذکر الهجرة إلى الحبشة و تصدیق النجاشی له و من تبعه

قَالَ أَبُو طَالِبٍ يَحْضُ النِّجَاشِيُّ عَلَى نُصْرَةِ النَّبِيِّ وَ اتِّبَاعِهِ

ابو طالب نجاشی را به یاری پیغمبر تحریض میکرد و در این مورد گفته:

تَعْلَمُ مَلِيكَ الْحَبَشَةِ أَنَّ مُحَمَّدًا نَبِيٌّ كَمُوسَى وَالْمَسِيحِ ابْنِ مَرْيَمَ

أَتَى بِالْهُدَى مِثْلَ الَّذِي أَتَى بِهِ وَ كُلٌّ بِأَمْرِ اللَّهِ يَهْدَى وَ يَعِصُ

وَ أَنْكُمْ تَتْلُونَهُ فِي كِتَابِكُمْ بِصِدْقِ حَدِيثٍ لَا حَدِيثٍ مُرْجَمٍ

فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ نِدَاءً وَ أَسْلَمُوا فَإِنَّ طَرِيقَ الْحَقِّ لَيْسَ بِمُظْلَمٍ

الكافي (ط - الإسلامية) / ج ۲ / ۱۲۱ / باب التواضع

۱- عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ مَسْعَدَةَ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع قَالَ: أَرْسَلَ النَّجَاشِيُّ إِلَى جَعْفَرِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَأَصْحَابِهِ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ وَهُوَ فِي بَيْتٍ لَهُ جَالِسٌ عَلَى التُّرَابِ وَعَلَيْهِ خُلْقَانُ الثِّيَابِ قَالَ فَقَالَ جَعْفَرٌ ع فَاشْفَقْنَا مِنْهُ حِينَ رَأَيْنَاهُ عَلَى تِلْكَ الْحَالِ فَلَمَّا رَأَى مَا بَنَا وَتَغَيَّرَ وَجُوهُنَا قَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَصَرَ مُحَمَّدًا وَآقَرَ عَيْنَهُ أَلَا أُبَشِّرُكُمْ فَقُلْتُ بَلَى أَيُّهَا الْمَلِكُ فَقَالَ إِنَّهُ جَاءَنِي السَّاعَةُ مِنْ نَحْوِ أَرْضِكُمْ عَيْنٌ مِنْ عِيُونِي هُنَاكَ فَأَخْبَرَنِي أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ نَصَرَ نَبِيَّهِ مُحَمَّدًا ص وَ أَهْلَكَ عَدُوَّهُ وَ أُسِرَ فُلَانٌ وَ فُلَانٌ وَ فُلَانٌ اتَّقُوا بِوَادٍ يُقَالُ لَهُ - بَدْرٌ كَثِيرٌ الْأَرَاكِ لَكَانِي أَنْظُرُ إِلَيْهِ حَيْثُ كُنْتُ أُرْعَى لِسَيِّدِي هُنَاكَ وَ هُوَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي ضَمْرَةَ فَقَالَ لَهُ جَعْفَرٌ أَيُّهَا الْمَلِكُ فَمَا لِي أَرَاكَ جَالِسًا عَلَى التُّرَابِ وَ عَلَيْكَ هَذِهِ الْخُلْقَانُ فَقَالَ لَهُ يَا جَعْفَرُ إِنَّا نَجِدُ فِيمَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى عِيسَى ع أَنْ مِنْ حَقِّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ أَنْ يُحَدِّثُوا لَهُ تَوَاضَعًا عِنْدَ مَا يُحَدِّثُ لَهُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَلَمَّا أَحَدَّثَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لِي نِعْمَةً - بِمُحَمَّدٍ ص أَحَدَّثْتُ لِلَّهِ هَذَا التَّوَاضُعَ فَلَمَّا بَلَغَ النَّبِيُّ ص قَالَ لِأَصْحَابِهِ إِنَّ الصَّدَقَةَ تَزِيدُ صَاحِبَهَا كَثْرَةَ فَتَصَدَّقُوا يَرْحَمَكُمُ اللَّهُ وَ إِنَّ التَّوَاضُعَ يَزِيدُ صَاحِبَهُ رِفْعَةً فَتَوَاضَعُوا يَرْفَعَكُمُ اللَّهُ وَ إِنَّ الْعَفْوَ يَزِيدُ صَاحِبَهُ عِزًّا فَاعْفُوا يُعِزَّكُمُ اللَّهُ.

امام صادق علیه السلام فرمود: نجاشی دنبال جعفر بن ابی طالب و اصحابش فرستاد. آنها وارد شدند. نجاشی در اتاقی روی خاک نشست و جامه های کهنه پوشیده بود، جعفر گوید: چون او را بدان حال دیدیم از او بترسیدیم (که مبادا دیوانه شده باشد) چون وضع و پریذگی چهره ما را دید، گفت: سپاس خدائی را که محمد را یاری کرد و چشمش را روشن نمود. شما را مزده ندهم؟ گفتیم: پادشاهها چرا، گفت: اکنون یکی از کار آگاههای من از سرزمین شما آمد و بمن گزارش داد که خدای عز و جل پیغمبرش محمد صلی الله علیه و آله را یاری فرمود و دشمنش را هلاک کرد و فلانی و فلانی و فلانی اسیر شدند در یک وادی بنام بدر که درخت اراک بسیار دارد. پیغمبر صلی الله علیه و آله با دشمنش برابر شدند، و گویا هم اکنون آن را میبینم، همان جائی را که برای آقام که مردی از بنی ضمیره بود چوپانی میکردم.

جعفر گفت: پادشاهها! چرا روی خاک نشسته و جامه های کهنه پوشیده ای؟.

گفت: ای جعفر! ما در آنچه خدا بر عیسی علیه السلام نازل کرده این دستور را می بینیم که: حق خدا بر بندگانش اینست که: چون نعمتی بآنها روی آورد، برای خدا تواضع کنند. و چون خدای عز و جل بوسیله محمد صلی الله علیه و آله نعمتی بمن داد، من این تواضع را برای خدا کردم. چون این گزارش پیغمبر صلی الله علیه و آله رسید، باصحابش فرمود:

همانا صدقه باصحابش افزونی بخشد، پس صدقه دهید- خدا شما را رحمت کند- و همانا تواضع موجب زیادی رفعت صاحبش شود، پس تواضع کنید تا خدا شما را رفعت دهد، و همانا گذشت عزت صاحبش را زیاد کند، پس درگذرید تا خدا عزیزتان کند.

الخصال ج ۱ ۷۷ آمران سر بهما النبی

إِنَّ جَعْفَرَ بْنَ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَمَّا قَدِمَ مِنْ أَرْضِ الْحَبَشَةِ وَكَانَ بِهَا مُهَاجِرًا وَذَلِكَ يَوْمَ فَتَحِ خَيْبَرَ قَامَ إِلَيْهِ النَّبِيُّ ص فَقَبِلَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ ثُمَّ قَالَ مَا أَدْرَى بَابَهُمَا أَنَا أَسْرُ بِقُدُومِ جَعْفَرٍ أَوْ بِفَتْحِ خَيْبَرَ.

حسن بن زید گوید: از جمعی از خانواده‌ام شنیدم که می‌گفتند: روز فتح خیبر بود که جعفر ابن ابی طالب از مهاجرت بازگشت، پیغمبر از جای برخاست و پیشانی جعفر را بوسید. سپس فرمود ندانم بکدام یک از این دو خوشحالت‌تر باشم بآمدن جعفر یا فتح خیبر.

من لا يحضره الفقيه ج ۱ ۵۵۲ باب صلاة الحبوۃ و التسبیح و هی صلاة جعفر بن أبی طالب ع

عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ ع قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص لَجَعْفَرِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ يَا جَعْفَرُ أَلَا أَمْنُحُكَ أَلَا أُعْطِيكَ أَلَا أَحْبُوكَ^٤ أَلَا أَعْلَمُكَ صَلَاةً إِذَا أَنْتَ صَلَّيْتَهَا لَوْ كُنْتَ فَرَرْتَ مِنَ الزَّحْفِ وَكَانَ عَلَيْكَ مِثْلُ رَمْلِ عَالِجٍ^٥ وَزَيْدِ الْبَحْرِ ذُنُوبًا غُفِرَتْ لَكَ قَالَ بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ تُصَلِّي أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ إِذَا شِئْتَ إِنْ شِئْتَ كُلَّ لَيْلَةٍ وَ إِنْ شِئْتَ كُلَّ يَوْمٍ وَ إِنْ شِئْتَ فَمِنْ جُمُعَةٍ إِلَى جُمُعَةٍ - وَ إِنْ شِئْتَ فَمِنْ شَهْرٍ إِلَى شَهْرٍ وَ إِنْ شِئْتَ فَمِنْ سَنَةٍ إِلَى سَنَةٍ تَفْتَتِحُ الصَّلَاةَ ثُمَّ تُكَبِّرُ خَمْسَ عَشْرَةَ مَرَّةً تَقُولُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ثُمَّ تَقْرَأُ الْفَاتِحَةَ وَ سُورَةَ وَ تَرْكَعُ فَتَقُولُهُنَّ فِي رُكُوعِكَ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ الرُّكُوعِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ وَ تَخْرُ سَاجِدًا وَ تَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ فِي سُجُودِكَ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ السُّجُودِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَخْرُ سَاجِدًا وَ تَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ السُّجُودِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَهْضُ فَتَقُولُهُنَّ خَمْسَ عَشْرَةَ مَرَّةً ثُمَّ تَقْرَأُ فَاتِحَةَ الْكِتَابِ وَ سُورَةَ ثُمَّ تَرْكَعُ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ الرُّكُوعِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَخْرُ سَاجِدًا فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ السُّجُودِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَسْجُدُ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ مِنَ السُّجُودِ فَتَقُولُهُنَّ عَشْرَ مَرَّاتٍ ثُمَّ تَتَشَهَّدُ وَ تَسْلِمُ ثُمَّ تَقُومُ وَ تُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ أُخْرَاوَيْنِ تَصْنَعُ فِيهِمَا مِثْلَ ذَلِكَ ثُمَّ تَسْلِمُ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ ع فَذَلِكَ خَمْسٌ وَ سَبْعُونَ مَرَّةً فِي كُلِّ رَكَعَةٍ

^٤ . أَمْنُحُكَ وَ أُعْطِيكَ وَ أَحْبُوكَ مُتَقَابِرَةٌ الْمَعَانِي، وَ الْمُنْحَةُ: الْعَطِيَّةُ. وَ الْحَبَاءُ: الْعَطَاءُ وَ مِنْهُ الْحَبُوبَةُ بِاعْتِبَارِ اعْطَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ لَجَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

^٥ . الرَّمْلُ الْعَالِجُ أَيِ الْمَتْرَاكُمُ، وَ عَوَالِجُ الرَّمْلِ هُوَ مَا تَرَاكُمُ مِنْهُ.

ثَلَاثُمِائَةٍ تَسْبِيحَةٍ تَكُونُ ثَلَاثُمِائَةَ مَرَّةٍ فِي الْأَرْبَعِ رَكَعَاتِ أَلْفٍ وَمِائَتَا تَسْبِيحَةٍ يُضَاعَفُهَا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَ يَكْتُبُ لَكَ بِهَا اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَلْفَ حَسَنَةٍ الْحَسَنَةُ مِنْهَا مِثْلُ جَبَلٍ أَحَدٍ وَ أَعْظَمُ.

ابو حمزه ثمالی از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده که آن حضرت فرمود: رسول خدا صلی الله علیه و آله به جعفر بن ابی طالب علیه السلام فرمود: ای جعفر آیا تو را عطا نکنم (یا باصطلاح متداول فارسی: نمی‌خواهی تو را چیز عطا کنم) آیا تو را عطیه ای ندهم، آیا تو را چیزی نبخشم یا نمیخواهی تو را بخششی کنم، آیا نمازی بتو یاد ندهم که اگر آن را بخوانی، هر چند از جبهه جنگ گریخته باشی که گناه آن بر تو باندازه ریگ بهم فشرده بیابان و بعدد کف های دریاها باشد همه این گناهان بیاداش آن نماز بخشیده شود؟

جعفر پاسخ گفت: بلی یا رسول الله (بفرمائید) آن حضرت فرمود: چهار رکعت نماز میکنی هر گاه بخوایی، اگر خواستی هر شب، و اگر خواستی هر روز، و اگر خواستی جمعه ای تا جمعه دیگر (هفته ای یک بار) و اگر خواستی ماه به ماه، و چنانچه خواستی سالی یک بار آن را میخوانی به این ترتیب که نماز را با تکبیر احرام شروع می‌کنی، آنگاه پانزده مرتبه میگوئی: الله اکبر و سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله سپس حمد و سوره میخوانی و به رکوع میروی، و در رکوع خود ده بار همان ذکرها را تکرار میکنی، و بعد سر از رکوع بر میداری و باز همان ذکرها را ده بار دیگر میخوانی، و به سجود میروی و در سجدهات ده بار دیگر همان ذکرها را میخوانی، آنگاه سر از سجده برداشته و ده بار دیگر همان ذکرها را تکرار میکنی، و باز به سجده میروی و در هنگام سجود ده بار دیگر همان ذکر را میخوانی، آنگاه سر از سجده بر میداری و باز ده بار همان ذکر را میخوانی، سپس قیام می‌کنی و پانزده بار آن ذکر را میگوئی، بعد حمد و سوره را میخوانی و به رکوع میروی در رکعت ده بار همان ذکر را میگوئی، آنگاه از رکوع سر بر میداری و آن ذکر را ده بار دیگر میخوانی، سپس به سجده میروی و در سجدهات ده بار همان ذکر را میگوئی، بعد سر از سجود بر میداری و باز ده مرتبه آن ذکر را تکرار میکنی، و سپس به سجده دوم میروی و در هنگام سجود ده بار دیگر همان ذکر را میخوانی، و سر از سجده بر میداری و ده بار دیگر همان ذکر را تکرار میکنی، آنگاه تشهد گفته و سلام نماز را میگوئی، سپس برمیخیزی و دو رکعت دیگر نماز می‌کنی و در این نماز نیز به همان ترتیب دو رکعت قبل عمل می‌کنی و سلام میدهی. امام باقر علیه السلام فرمود: در هر رکعت هفتاد و پنج بار تسبیحات گفته می‌شود که هر کدام چهار تسبیح است و جمعاً سیصد تسبیح می‌شود در هر رکعتی، و روپهم هزار و دویست تسبیح در چهار رکعت گفته می‌شود، و خداوند عز و جل آنها را مضاعف می‌سازد (و چنان که وعده فرموده در برابر هر حسنه ده حسنه پاداش عطا میفرماید) بیاداش آنها برای تو دوازده هزار حسنه منظور می‌کنند که هر حسنه از آن در گرانی قدر مانند کوه احد و بزرگتر از آنست.

عَنْ جَدِّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ ع قَالَ: لَمَّا قَدِمَ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ذُو الْجَنَاحَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ مِنْ أَرْضِ الْحَبَشَةِ التَّزَمَهُ رَسُولُ اللَّهِ ص فَقَبِلَ مَا بَيْنَ عَيْنَيْهِ.

بحار الأنوار (ط - بيروت) ج ۲۱ ۶۴ باب ۲۴ غزوة مؤتة و ما جرى بعدها إلى غزوة ذات السلاسل ..

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص لِجَعْفَرٍ أَشْبَهْتَ خَلْقِي وَ خُلُقِي.

کتاب سلیم بن قیس الهمالی ج ۲ ۸۴۴ الحديث الثاني و الأربعون [۱] ص : ۸۳۴

أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ص حِينَ بَعَثَ إِلَى مُؤَتَةَ أَمَرَ عَلَيْهِمْ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ثُمَّ قَالَ إِنَّ هَلَكَ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ فَزَيْدُ بْنُ حَارِثَةَ فَإِنَّ هَلَكَ زَيْدٌ فَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ وَ لَمْ يَرْضَ لَهُمْ أَنْ يَخْتَارُوا لِنَفْسِهِمْ أَفَكَانَ يَتْرُكُ أُمَّتَهُ لَا يُبَيِّنُ لَهُمْ خَلِيفَتَهُ فِيهِمْ

آیا نمی دانی هنگامی که رسول خدا صلی الله علیه و اله و سلم سپاهی به مؤتة اعزام داشت، جعفر بن ابی طالب را به امارت آن سپاه منصوب داشت و فرمود: «اگر جعفر کشته شد، زید بن حارثه فرمانده است و اگر زید کشته شد عبد الله بن رواحه فرمانده است». و حاضر نشد که خود سپاهیان برای خود فرماندهی انتخاب کنند، آیا چنین پیامبری امتش را بدون تعیین خلیفه ای رها می کند؟

تاریخ تحقیقی اسلام، ج ۴، ص: ۱۳۴

ابن اسحاق می نویسد: جعفر به جنگ پرداخت در حالی که می خواند: خوشا به حال کسانی که به بهشت نزدیک شوند، بهشتی که پاکیزه است و آب گوارا دارد و همانا عذاب رومی ها نزدیک شده است که افرادی کافر و بی اصل و نسب هستند و بر من واجب است که با شمشیرم بر سر آنها بکوبم.

بحار الأنوار (ط - بیروت) ج ۲۲ ۲۷۶ باب ۵ أحوال عشائره و أقربائه و خدمه و موالیه لا سیما حمزة و جعفر و الزبیر و عباس و عقیل زائدا علی ما مر فی باب نسبه ص ص : ۲۴۷

عَنْ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: وَجَدْنَا مَا بَيْنَ صَدْرِ جَعْفَرٍ وَ مَنْكِبَيْهِ وَ مَا أَقْبَلَ مِنْهُ تَسْعِينَ جَرَّاحَةً مَا بَيْنَ ضَرْبَةِ السَّيْفِ وَ طَعْنَةِ الرُّمْحِ وَ لَمَّا أَتَى النَّبِيَّ ص نَعَى جَعْفَرًا أَتَى امْرَأَتَهُ أَسْمَاءَ بِنْتَ عُمَيْسٍ فَعَزَّاهَا فِي زَوْجِهَا جَعْفَرًا وَ دَخَلَتْ فَاطِمَةُ وَ هِيَ تَبْكِي وَ تَقُولُ وَ أَعْمَاهُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص عَلَى مِثْلِ جَعْفَرٍ فَلْتَبْكِي الْبَوَاكِي.

الکافی (ط - الإسلامية) ج ۳ ۲۱۷ باب ما يجب علی الجیران لأهل المصيبة و اتخاذ المأتم ص : ۲۱۷

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع قَالَ: لَمَّا قُتِلَ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ع أَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ ص فَاطِمَةَ ع أَنْ تَتَّخِذَ طَعَامًا - لِأَسْمَاءَ بِنْتَ عُمَيْسٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَ تَأْتِيَهَا وَ نِسَاءَهَا فَتَقِيمَ عِنْدَهَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فَجَرَتْ بِذَلِكَ السُّنَّةُ أَنْ يُصْنَعَ لِأَهْلِ الْمُصِيبَةِ طَعَامٌ ثَلَاثًا.

ابو عبد الله صادق (ع) گفت: موقعی که جعفر بن ابی طالب کشته شد، رسول خدا به فاطمه فرمود: تا سه روز برای أسماء همسرش شام و ناهار تهیه کند و شخصا با سایر بانوان فامیل، به تسلیت او بروند و تا سه روز در خانه او بمانند. از این رو سنت شرعی جاری شد که تا سه روز، برای صاحبان عزا، شام و ناهار ببرند.

الأمالی (للصدوق) النص ۴۶۲ المجلس السبعون

□ عَنْ ثَابِتِ بْنِ أَبِي صَفِيَّةٍ قَالَ: نَظَرَ سَيِّدُ الْعَابِدِينَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ ع إِلَى عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ فَاسْتَعْبَرَ ثُمَّ قَالَ مَا مِنْ يَوْمٍ أَشَدَّ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ص مِنْ يَوْمٍ أُحْدِثَ قَتْلٌ فِيهِ عَمُّهُ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ أَسَدُ اللَّهِ وَ أَسَدُ رَسُولِهِ وَ بَعْدَهُ يَوْمٌ مُؤْتَةٌ قُتِلَ فِيهِ ابْنُ عَمِّهِ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ

امام چهارم به عبید الله بن عباس بن علی نگاهی کرد و اشک چشمش را گرفت و فرمود روزی بر رسول خدا سخت تر از روز احد نگذشت که عمویش حمزه در آن کشته شد و بعد از آن موته است که عموزاده اش جعفر بن ابی طالب کشته شد سپس فرمود روزی چون روز تو نباشد ای حسین سی هزار مرد که گمان میکردند از این امتند دور او را گرفتند و هر کدام بکشتن او بخدا تقرب میجست و او خدا را بآنها یادآور میشد و پند نمیگرفتند تا او را بستم و ظلم و عدوان کشتند.

تفسیر القمی ج ۲ ۱۸۸ [سورة الأحزاب(۳۳): الآيات ۹ الى ۲۳]

فِي رِوَايَةِ أَبِي الْجَارُودِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ ع فِي قَوْلِهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ أَى [أَنْ] لَا يَفِرُّوا أَبَدًا فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ أَى أَجَلَهُ وَهُوَ حَمْزَةٌ وَ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ أَجَلَهُ يَعْنِي عَلِيًّا ع

تفسیر فرات الکوفی ۲۷۳ [سورة الحج(۲۲): آیه ۴۰] ص : ۲۷۳

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع فِي قَوْلِ اللَّهِ [تَعَالَى] الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ عَلَىٰ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ جَعْفَرٌ وَ حَمْزَةٌ ع.

تفسیر القمی ج ۲ ۸۴ [سورة الحج(۲۲): آیه ۳۹] ص : ۸۴

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأْنَهُمْ ظُلُمُوا وَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ قَالَ نَزَلَتْ فِي عَلِيٍّ وَ حَمْزَةٌ وَ جَعْفَرٌ ثُمَّ جَرَتْ.

الکافی (ط - الإسلامية) ج ۶ ۲۷۵ باب العرض ص : ۲۷۵

عَنْ دَاوُدَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْجَعْفَرِيِّ عَنْ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ص كَانَ فِي بَعْضِ مَغَازِيهِ فَمَرَّ بِهِ رَكْبٌ وَ هُوَ يُصَلِّي فَوَقَّفُوا عَلَىٰ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ ص وَ سَاءَ لَوْهُمْ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ص وَ دَعَا وَ أَثْنُوا وَ قَالُوا لَوْ لَا أَنَا عَجَلْنَا لَأَنْتَظَرْنَا رَسُولَ اللَّهِ ص فَأَقْرَأُوهُ مِنَّا السَّلَامَ وَ مَضَوْا فَأَقْبَلَ رَسُولُ اللَّهِ ص مُغْضَبًا ثُمَّ قَالَ لَهُمْ يَقِفْ عَلَيْكُمْ الرُّكْبُ وَ يَسْأَلُونَكُمْ عَنِّي وَ يَبْلِغُونِي السَّلَامَ وَ لَا تَعْرِضُونَ عَلَيْهِمُ الْغَدَاءَ لِيَعْرِضَ عَلَى قَوْمٍ فِيهِمْ خَلِيلِي جَعْفَرٌ أَنْ يَجُوزُوهُ حَتَّى يَتَغَدَّوْا عِنْدَهُ^۶

رسول خدا (ص) در یک غزوه بود و نماز میکرد که کاروانی بآن حضرت گذر کردند و در برابر اصحاب آن حضرت ایستادند و از حال رسول خدا پرسیدند و بر آن حضرت دعا و ثنا کردند و گفتند: اگر شتابزده نبودیم بانتظار آن حضرت می ماندیم سلام ما را بآن حضرت برسانید و رفتند، و رسول خدا (ص) خشنماک از نماز برگشت و بآنها گفت: کاروان در بر شما بایستد

^۶ في بعض النسخ [فانفتل].

^۷ أي لو كان فيكم جعفر لما فعل هذا أو يشتد على أن يفعل جعفر مع كرمه و جلالته مثل هذا الفعل و الأول أظهر. (آت)

گزارش مدرک یابی کتاب های کتابخانه دبستان فضیلت

و از من پیرسد و بمن سلام برساند و شما بآنها تعارف چاشت نکنید. سخت است بر مردمی که در میان آنها دوستم جعفر باشد که از او بگذرند تا نزد او چاشت نخورند.